

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 191/09-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. O., V., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Okresného súdu Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 531/99 po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 245/04 z 22. júna 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. O. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. apríla 2009 doručená sťažnosť Ing. M. O., V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom Okresného súdu Kežmarok (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 531/99 po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 245/04 z 22. júna 2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v právnej veci o ochrane osobnosti rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 C 531/99 z 19. decembra 2001, ktorý po podaní odvolania Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 4 Co 184/03 čiastočne potvrdil, vo zvyšnej časti ho zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dňa 2. júla 2004 podal sťažovateľ ústavnému súdu sťažnosť na prieťahy v napadnutom konaní, o ktorej rozhodol ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 245/04-64 z 22. júna 2005 tak, že vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, prikázal okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prieťahov, priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk a zaviazal okresný súd uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Dňa 31. marca 2005 došlo zo strany žalobcu k späťvzatiu žaloby, na základe ktorej okresný súd 4. marca 2009 konanie zastavil. Uznesenie okresného súdu č. k. 2 C 531/1999-186 zo 4. marca 2009 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 17. marca 2009.

Sťažovateľ tvrdí, že napriek tomu, že súd napadnuté konanie zastavil, vec nie je právoplatne skončená, pretože podal proti uzneseniu o zastavení konania sťažnosť v časti povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania.

Podľa sťažovateľa okresný súd nekonaním v napadnutom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 38 ods. 2 listiny.

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 531/99 po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 245/04 z 22. júna 2005, priznal mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 000 € a zaviazal okresný súd zaplatiť trovy právneho zastúpenia v sume 238,75 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 531/99 po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 245/04 z 22. júna 2005.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 38 ods. 2 listiny) poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pri tom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažovateľ v sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 30. apríla 2009, namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 531/99. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už tvrdené porušovanie označených práv sťažovateľa na okresnom súde netrvalo. Sťažovateľ uviedol, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde rozhodnuté 4. marca 2009 zastavené, t. j. konanie, v ktorom

malo dochádzať k zbytočným priet'ahom, bolo skončené dňom vydania rozhodnutia okresného súdu.

Tento skutkový stav, ktorého relevantnosť nemal ústavný súd dôvod spochybňovať (kvalifikované právne zastúpenie s'ťažovateľa), bol základom na záver ústavného súdu, že s'ťažnosť je zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd s'ťažnosť odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009